

Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

Sefer 'Atsmot Yosef

Ibn Ezra, Joseph ben Isaac

קחצי נב פסוי, ארזע נבא

Nidpas ... poh Śalonikī, 361 [1600/1601]

ב הכלה

[urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11767](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11767)

הוא ואמרה היא אינה מקודשת והיכי מני למכתב ולא תלקח אשה לאיש :

ועוד

דאמאי קאמר ר' שמעון ולא כתיב כי תלקח אשה לאיש דהא למאי אינטריך למימר הכתוב כי תלקח דמוינאה חינט כפקא לן :

ונראה

דה"ק מדכתב הכי ולא הכי כלל מנר הכתוב הוה יש להוכיח דדרך האיט וכו' אבל נר' דאפי' היה אומר הכתוב כי תלקח אשה לאיש היינו שומעין הך דרשא דהכא דכי תלקח אשה לאיש משמע שהאיש הוא הלוקח לאשה אבל לא הוה שמעינן דדרך האיש להלך אחר האשה אבל באו' כי יקח איש אשה נר' דדרך האיש להלך וכו' ולא בעלם ממיה מה שיש בזאת הקושי' מן הדחוי ומה שכתבתי נר' כפי טרש הלשון אבל ממאי דכתב רש"י ז"ל לקמן גבי נתן הוא ואמר היא פרטי' ולא כתי' כי תלקח וכו' הסך מה שכתבתי כתבו אזי לאו ג"ש הוה מוקמינן קרא דכי יקח איש אקדושי' ביאה וכו' לי כיון דק"ל דאתקשו הויות להדרי

וקשה

כדאיתא כפרק גערה שנתפתתה דף מ'ו א"ס כן מקדושי' ביאה ולפי' כסף גס כן וסטר ואי' צריך קרא לכל הויה והויה בשטר מלן קרא לגומר כן : ונראה דאפשר דבשטר הוה מוקיש ליה לביאה אי' משום דאיתקוש הויות להדרי ואינו נותן בידה כלום דבשטר אפי' על איבורי הנאה כשר אבל בכסף קס"ד דלא צריך נתן הוא ואמ' הוא כיון שנותן ההנאה בידה ולכך לא הוכירו התקפות בדבריהם שטר כלל :

הלכה ב'

ובעלה

מלמד שנקמי' בכיאה והלא דין הוא וכו' : וקשה דנילף ביאה באשה מרבתיב ביכמה יכמה יכא עליה ולקחה לו לאשה ופרוך בגמרא לקמן ואימא לכולי' מלתא באשה ומשני אמר קרא ויכמה וכו' משמע דכמאי דלא מעט קרא אלא שנתפרט בהדיא דהיינו ביאה קאמר הכתוב דנחשב באשה משמע דביאה קונה באשה : ונראה דהכתוב קאמר שהיכמה יש לה דין אשה עם הכיאה אבל אינו מוכרח שהאשה תהא נקמית בכיאה וק"ל :

ומה

יכמה שאין נקמית בכסף נקמי' בכיאה וכו' אף על גב דהיכמה נקמית גס כן בעל כרחיה באשה לא ילפינן אלא מדעתה : אין לן דיו דאדרבא פחות ממה שדיינינן בק"ו נקטו מיני' דהיינו דוקא מדעתה דאין ככרש' שיהא האשה בע"כ :

כלל דהריו אינו נעשה פרכא :

ודע

דכהך ק"ו לא מצינן למילף שתהא הכיאה גומרת כמו ביאה דיכמה דאיכא למימר דיו אסוף דיבא שיהא ככסף שאימ' גומר וליבא למפרך השתא מה ליכמה שכן ביאתה גומרת דאחר שעשינו דיו לא עבדינן מיניה פרכא וזה נראה לי כלל ברור כמדות : ואין להקשות אליבא דרב הונא דחופה קונה דדון ק"ו מחופה שאינו קונה ביכמה ואפילו הכי קונה באשה ביאה שקונה ביכמה וכו' דהא חופ' לא למדנו אלא מכסף וסטר וכיאה כחדא מתלת כדלקמן ופשוט הוא בעיני' :

תוס'

ובעל' וכו' וא' תיפלו לי וכו' דמשמע צמי לשון ביאה כלומר דכסף למדנו מוקימה קימה וביאה ממשמעתי' דקימה לחודא : כתבו דאי לא כתיב ובעלה וכו' אבל לחשב העראה נגמר ביאה שפיר דמי וכו' : וקשה כיון דלאו לענין קנין איתמר הכי למאי מהני הג"ש והתקפו כתבו כפ' הבא ע"י דהוי ג"ש מופכא :

ונראה

דמהני דלא להוי כארוסה אלא כיון שהערה בה אחר כסף להוי אשת איש לענין חנק אב השתא דאית בה ביאה כתובה בתורה השתא ילפינן העראה לענין קנין :

עוד

קשה לשתוק מהג"ש לענין העראה ותיתי' בק"ו וזימא הכי ומה כסף שאינו קונה ביכמה קונה באשה העראה שקונה ביכמה כדאית כפ' הבא ע"י מג"ש דכיאה ביאה אימ' דין שתקנה באשה מה לכסף שקי' אמה כיאה תוכיח שאינה קונה באמה וקונה באשה אף אני אביא העראה : ונראה דכיון דעיקר העראה ביכמה הוא לגמור קדושי' של ראשון סבר' הוא שאין ללמוד זה בק"ו ואף על פי שצפי' כללי' המדות שיש לנו אין הכרח שייבא אלא לכסף ככרש' הוא שלא לעשות הך למידה :

תוספות

אמה העבריה תוכיח וכו' ומשני' אפי' לא כתיב אלא ובעל' היא גופ' לא איתא בק"ו דה"ל אמה העבריה תוכיח ע"כ דבריהם בלתי מכוואריס דהא מיעוט אמה מוכעל כפקא וע"כ פירושו הוי דוקא לאשה יש בעילה לא אמה וכיון שכן ממילא ידעינן דכאשה איכא בעילה ואין נאמר אמה תוכי' וכבר כתעורר כזה הרב מוהר"ל ז"ל :

והנראה

דפירוט דבריייתא באו' והלא דין הוא פירושו הוי כדפריש' לעיל דנהי דקרא דכי יקח אינטריך לדרש דלקמן וממילא כפק' לן כסף אבל התנא לא היה לו להוכיח מהכתוב

גבי למימך
לך דהי'
ש' שכתב
ג' וכו'
זל דיהבא
ואו והייתי
ע' ויתיש'
ג' דאמרה
בסף היינו
ג' כבמוך
יתכן כלל
סמינו לו'
ג' סכרה
הנתן הוא
כתוב לא
ת ובגמרא
וא הו' ד
ג' נראה
כן בעלמ'
אומר ד
קח שלא
והראשון
כי תקח
דה נראה
כי תקח
זכתב כי
מדכתו'
דיהם כך
קח אשה
הכריחו
אינטר'
למימר
אשה את
ה נראה
יש אבל
כתי' כי
ה ורוקח
ן מוקי'
א דתי'
ש אשה
של איש
מדכתב
ג' דנתן

עצמות יוסף

ומנין

שאלך בשטר וכו' שטר שמוציא וכו' : ואין לדקדק חלונה תוכיח שמוציא זאינו מכנים דמה לחלונה שאינה מוציאה באשה מהכתיב ספר פרויות וכו' :

עור

יש לדקדק דהא שטר של יבמה הנכנסת בכיאה יוכיח שאעפ"י שמוציא אינו מכנים דהא ויבמה מיעט כסף וזשטר אף אינו מכיאה שטר דכל אשה דעלמא :

ונראה

דאיכ למפרך מה לזשטר דיבמה דאינה מכנים' משום דהיבמה אין הטעם כה בעבור קנין אלא בעבור לקיים טעם אחר שהרי היא קנויה מן הראשון וזה לא נעשה ע"ז שטר אלא ע"ז ביאה מה שאין כן בשאר אשה דעלמא שהרי השטר בא כדי לקנותה ולכן ליכא למעבד יוכיח מהך שטר :

ונראה

עוד דא"כ כדזהו מני למימר הך יוכיח אלא דניחא ליה למפרך אריס דינא מה לכסף וכו' :

ולכא

למפרך בהך ק"ו מה לכסף שכן קונה כע"ה הכמ"כ לגוי מה שאין כן בשטר דאיכ למי שאין טעם מביעת הגוי בשטר מחמת השטר דהשטר שפיר מני לאקנוי אכל עיקר המביעה היא בעבור הגוי שאינו בתורת גיטין ואין לגוי דין שטר ובלאו הכי הא פריך בגמ' כמי שפיר :

ויש

לדקדק אמאי לא עבד ק"ו מכיאה שאינה מוציאה מכנים שטר וכו' והשתא ליכא למפרך פרכת הנמרא וכו' דהפרכא היא פשוטה מה לכיאה שכן קונה ביבמה מה תאמ' כסף יוכיח מה לכסף שכן פודין הקדשות מה תאמ' ביאה תוכיח ואיכא למימר מ"ה להנז' השוה שבהם שכן קניינס מרובה כדלקמן :

ואין

להקשות אמאי לא עבד הך ק"ו ומה יציאה שאינה בכסף איתא בשטר הכנס' לכ"ס דאיכ' למימ' פדיון הקדש יוכיח דאית' בכסף ולית' בשט' מה לפדיון הקדש דלית' בקרק' תאמר קנין אשה דאית' בקרקע קנין אגב וי"ח דאית' בקרקע ולית' בשטר דאין קנין מטלטל אגב שטר אף אינו מכיאה קנין של אשה והדכ' פשוט :

ומטעם

מוציא ואכפיה מכנים והשתא ליכא למימר מה לעבד' שכן פודי' הקדש דהא אין הקדש מתחלל בעבד' דהוקשה לקדשות דאיכא למימר מה לעבדים שקוני' אגבן היכא שהעבד כפית וק"ל :

ורע

דכסף ק"ו אין לומר דהוה ילפי' אכפ' שטר שלא לשמה פשוט כסף דהא כ"ח דשלל

מהכתו כלל אלא הק"ו וזש והלא דין הוא ולא יוכיח הכתוב כלל ואפילו תימא דמן הכתוב נשמע דין הכיאה שלא ידענו אותו זה אינו דכלי טוס פקוק נשמע דין מכח ק"ו אפי' היה נכת' המיעוט דאמה פ' עכרי' כמקום דלא לשתמע דהאם נקבית בכיאה וכיון שכן קרא לענין ביאה לא אינטריך דמק"ו ל' לחודי' כלל טוס קרא כפקא ומטני חי לא כתיב אלא ובעל פ' ע"כ התנא הוכרח להשתמש מהכתוב שאם לא היה כתיב אלא ובעל לענין מיעוט האמה לחודי' והיה על אופן דלא הוה משתמ' מיני אשה כדפרושי' הוה אמינא אמה העבריה תוכיח לכך הוכרח התנא להביא קרא דובעלה והמקשה הוקש' לו מה לאמה העבריייה שכן קניינה לשם אישות עד דמקיף' א' אעיקרא דדינא פרכא שכן זקוקה ועומדת והשתא גריך קרא דובעל לאשה והא דובעל' כ"י היכי דלא יקוש אמה לאחרת כהיקש' :

עור

נראה דרך אחר והוא זה דאמה העבריה לא מצית אתיא מק"ו ד דיבמה דאיכ' למפרך מה ליבמה שכן קניינה לשם אישות וכיון דלא אתיא מק"ו נראה דיש בין המשיב והמקשה אי אמרינן יוכיח גם כן מיכיה מטעם זה או לא דהמשיב שאמ' אמה העבריה תוכיח והמקש' קבירא ליה דכי יוכי' דלא אתי' מק"ו וחומר מטעם זה כמו כן אמרינן דלא נעבד מיכיה יוכיח ויתבאר דברי התוספות על אופן זה שהוקשה להו' דהא אמה העבריה אתיא מק"ו אי לאו קרא דובעלה ולמה ליה הא דובעלה ומשכי דאי לא הוה כתיב אלא ובעל הייתי אומר דובעלה לגיפיה אינטריך ללמדנו כיאה באשה דאי הוה שתיק קרא מיכיה הוה אמינא היא גופא דהיינו האש' לא אתיא בק"ו דה"א אמה תוכיח דלא אתיא בהך ז"ל וחומר כיון דאיכא למפרך מה ליבמה שכן קנייני' ואינטריך ובעל לגופיה והשתא הוה מקישינן אמה לאשה בהיקשה דאחרת להכי אינטריך' ההא דובעלה למעט אמה העבריה כנר' והבי' קדור דבריהם אי לא כתיב אלא ובעל הייתי אומר אי הוה שתיק מ מיכיה דאשה לא אתיא בק"ו ואינטריך ובעל לגופי' ולא הוה ממעטי' אמה העבריה וראיתי ברס"ג שכתב דרך דבריה דהייתי או הכי וזש היא ראונה לכיאה מאחר שכבר לקח' בקדושינן של כסף והיא אשתו אכל אחרת אינה ראונה לכיאה אפי' יש לו כבר שייכות בגוי' כגון אמה העבריה ודוק ולא ירדתי לסקוף דעתו דלמה נמעט אמה לכיאה אחר קנין ולא נאמר דלגופי' אינט' ללמדנו כיאה והנר' לעד כתבתי :

הלכה

הה"לכה נ' דהא כ"ח דשלל

הכא הוה מני למומר דכשעת כרוסין ותן האש ככף
לבעל דומיא דאמה דהשאל לא שייך אין קטיגור
וכו' אלא דלא אמרינן הכי דבעי דומיא דגימא
דכתיב ונתן כידה ולעול ה' קומה ככף שאין מוניא
בשום מניאות ואפילו ותן האשה לבעל עס כל זה
מכנים וכו' :

ורע

שהתוספות טהקמו לענין אמה מאמי
דפריך בגמרא הוא הדין דהוה מני
למכרך כדון האשה גופ' איך ונזאה ככסף כיון
שנקנית בכסף אלא דתמהו איך עשה בעל התלמוד
פרכא עס דבר שגרי סותה ממש והתוספות תירנו
דין הוא וכו' כנראה שמעטעס ההכנסה כתבו שהיא
דין שתוניא והיינו לתת הכרא דהכא לא שייך אין
קטיגור וכו' ומינה נטרך דפרובין מה לאמה
שינזאה כד' שהינזאה גורם ההכנסה :

ואימא

בכתיבה מתגרשת וכו' לאכי
מני מנו למכרך כיון דלדודיה
אינטיין עכ' ובתב למעט חלוצה אימא דממעט
קדשי שטר ואפ' כיון דלדודיה לא ס'ל היקשה
לינזאת ככסף כלל לא פריך ל' אבל לרכא דעביד
הקשה לענין ככף ואינטי קרא למעט פריך ונזוא

ולרבי

יובי הגלילי שאינה מתגרשת
בכסף וכו' ה' דמני למכרך
שאינה ונזאה בחלוצה מכלי אלא דקיימי בכסף

ספר

בורחה וכו' לה' יוס' אינטיין ספר
למעט אוכלין ככ' דגיטין ומן הסמיכות
דריש ספר בורחה והיא דרשא דהתם נפקא ליה
משום דלא הוה לשכתב וכתב ומילא שמעינן ד
דכותבין על כל מילי ואינטיין וכתב דלא נטיע
כספה והכא דריש מבח הסמיכות ואין לומר דכולה
להך דרשא אינטיין דא' לומא ונתן ספ' כריתות

ורבנן

האי כריתות מאי עבדי ליה
דלסכירת דכרי כריתות לא
נריך קרא דכלאו כריתות נפקא לן דמאי ספירת
דכרים הוה ליה למכתב אי לאו מילי דכריתות :

ורבנן

כרת כריתות לא משמע להו
נראה דלא משמע כלל והוה
מני למומר דריש לדרשת דכיאלעזר בן עזריה
דפרק המגרש שאמר לה הרי את מותרת לכל אדם
חזן מכ' וכו' אלא דכוחא ליה לתלמודא לאשווי
כהנהו דכין דפלוגי עליה הרבו אלעזר כ' ע' :

תוספות

על תלכוכו ויל' דכל מנזאי
חלניו וכו' פי' והשתא אפילו
מכרו אינו מעלה ומוריד דהשתא לא הוה ה' כית

דסל לא לשמה לא ידעי אלא בהקש הויה לינז' דהא
כיון דמסטר שמוניא ילפינן לה אמרינן דיו אכופ
דינא מה שטר דהינזאה לשמה אף שטר דהכנסה
יהיה לשמה

ואין

להקשות בהך קל וחומר מה לכסף
שכן קובי בו מטלטלים דהא כיאה
תוכיח דכי האי גונא פריך לקמן בבית דלא שייך
בהקדש

ואפרכא

דגמר דמה לכסף שכן קונים
הקדש אין לומר קרקע יוביח
דמה לקרקע שכן קובין מטלטלין אהבין וק' :
ולדכרי התוספות מקרקע ומטלטלים אתיא פמה
בגד אלא דאיכא למכרך שכן הנחתן מרובה ואחר
מכאות שוכו הר' בל כשיטת קדושין ראיתי בדכרי

תוספות

ומיין שאף כשטר וכו' התוס'
חולו לשיטתם דאף מינזאה
פרכין לענין הכנסה ולהכי פרכין מה לאמה שכן
ונזאה אבל כפי מה שדקדקתי למעלה בדכרי רש'
לא שייך הך פרכא אלא דרשייה הראשונה שכתבו
התוספות דאמה ג' פא' לא ידעין אלא מנזאה ואפ'
לאיך גמי הא קאמרינן לליטל כתר' דשהכי בגס
ע' : ולמאי דפרישית לעיל דאפטר דלא עבדי
יוביח מהכנסה לינזאה אין להקשות דלהדר הקו
ליוקמות ומה כיאה שאינה באמה וכו' דאיכא למי
מה לכיאה שאינה ביבמ ככף יוביח וכו' מה להך
שכן קיימס מרובה כד לקמן : ומה ש' עזר לך
דכרי התוספות כבר כתבתי למעלה בדה' ואשה
כפחות וכו' :

ב ואקיש

מנינזאת ככף דאמה וג' לך כק' וח' מר דאשה מה
לאשה שנקנית בכיאה שפחה כעניות תוכיח וכו'
דאינטיין והפדה לשתי פרוטות וק' :
דהך קושיא אינה נמשכת השתא דמשיקרא נמי
דפריך מה לאמה שכן יונא בכסף הוה מני למכרך
היא ג' פא' וכו' ואכס' גמי דכין דע' כ' אינטיין וכת'
למעט חלוצה אפי' לאכיו מינה ממעטס ככף אבל
השתא דמהיקשה ילפינן שטר נימ' אין הקש למחב'
ונקיים מיעוט הכתוב דוכתב רוקא לענין חלוצה :
וכותב אכיו בלו' אין קטיגור בעשה וכו' היא דלענין
ככף לא נריך קרא דמסכרה ככף והא דעבי' בעל
הכרייתא ק' מינזאה להכנסה ומה ככף שאין
מוניא מכניכ וכו' אף על גב דאין קטיגור בעשה
כניגור נראה דכר נתבטל עס סברא ואת שששה
כך ודהא שטר דיכמה יוביח שמוניא ואין מכניג
והוא הדין דהוה מני ליה למכרך הכי אלא דפריך
פריש' דיוא מה לכסף וכו' כדפרישית לעיל אינמי

שמוניא ופ'
כיון שמוניא
ינזאה ככסה
וה הכנסת
מוניא אינו
אפי' אכיו
זטר דיכמה
וס דיכמה
לקיים עס
ה לא בעשה
ר אשה ד
ולכך ליכא
למומר הך
יה למכרך
לכסף שכן
מה שאין
הגוי כשטר
אכל עיקר
ת גיטין
ך בגמ' נמי
ק' מביאה
טר וכו'
דהפרכא
מה תאמ'
מה תאמ'
שזה שכהס
הך ק' ומה
תא כשטר
ביח דרית'
יתי בקרק'
אגב יריח
ין מטלטל
דכ' כסוטי'
די' שאינס'
קי' והשתא
דהא אין
ת דאיכא
א שהעבר
ילפי' אפי'
דהא כיו'
א

דאשה שאינה יונא' בחלינו' וכו' כדלקמן אהיה
 דאינה יונאה כמותת היבם למה לי קרא למעט'
 מחלינה הא איכא למפרך מה לאשה שכן יונאה
 במותת הבעל לא ודאי יונא' כמותת היבם ולהכי
 אינעריך נעל למעט' מנט חלא דאיכא למימר אהך
 פרכא עכד עכרי יוכיח שאינו יונא' במיתת הארון
 וינא כשטר אף אני אינא יוכיח וברב הונא ליכא
 למימר עכד עכרי יוכיח משום דלא עבדין יוכיח
 מעבדות לאישות חלא דתמיה לי בזה דנהי דלא ע
 עבדין פרכא חבל יוכיח מי ואמר דלא עבדין :

תוספות

חופה שגומרת וכו' הנקשה
 להרב מוהר"ן לכ' זלהה ד
 דבראה לבאורה דקושיית התוספות היא קושיית
 הגמרא : ובאמת הכנתו מוכרח דקושיית הגמ'
 היא אריש דינא דאיך נאמר ומה כסף שאינו גומר
 חופה שגומרת דמה שאינו גומר היינו כסף יחידית
 ומאי דחופה גומרת הוא אחר כסף נמז שהקו הזה
 בטל לגמרי ומ' בגמרא גמרינן חופה שלח על ידי
 קדושי' אפטר דהכי קאמר כיון שהקל וחומר בטל
 גמטך שאין ללמוד דחופה קונה בק' דהא ק' נאין
 לו הכנה ואין מקום ללמוד דחופה קונה לא בעבור
 שאינו גומרת וכו' גמרינן חופה שלח על ידי ק'
 קדושי' וכו' מחופה שעי' קדושי' זה נראה מוכרח :

עור

הנקשה להו' זול' וכו' דלדין וכו' וקשה
 לי מאי קושיא היא לדיון דהא לדין
 לא סבירא לן כרבי טרפין דאמר איכא דמפריך
 קל וחומר לא אמרינן דיו' דלדעת רבנן אמרינן דיו'
 והך ק' שעשו התוספו פרכא הוא ואפי' הכי חות'
 לן למימר דין דהא כי אמרינן כסף שקונה אינו דין
 טיגמור אחר כסף איכא למימר דיו' שיהא חסר כ'
 כסף ככסף לחודיה מה כסף לחודיה קונה ולא
 גומר אף כסף אחר כסף ויהא קונה ולא יהא גומר
 ואם תאמר למאי מהני כק' הא לדעת רבנן אף על

מהיא נופח דבעי למולף פרכין מיניה אם כן הרי
 מנו שארם גוקרש בתו קטג דחטיב בע"כ ואיך אמ'
 רב הונא כתיבות מיהא לא חשכחן בע"כ לזה השיב
 דלא חטיב בע"כ כל מילי דקטנה כיון דאיכא דעת
 האב שהוא במקום דעתה ובכף בע"כ משכחת לה
 בקידושי יעוד : ויש מיישבים דאכילת חס' נפ' לדעת
 התוספת כפירוט רש"י ז"ל דמה שהאב מוכר בתו
 קטנה חטיב בע"כ דוקא מוכר דחוב הוא לא חטיב
 בע"כ אבל בקדושי קטנה דכות הוא לה לא חטיב
 בע"כ וכל זה לדעת התוספות דלרש"י לא ישיא
 כדפירשתי עכ"ל מה שמנאתי :

ובאמת

שמה שכתבובים מיישבין וכו'
 כיוחא לי דודאי לא יתכן לפר'
 על דברו רש"י כיון שרש"י פירש להפך אב' כותת' ז'
 היא טעם פ' רש"י דחטיב מכירת האמה בע"כ מ'
 מפרשים הם ומחלקים בין מכירה לקידושי'
 אבל הכלל שכתב דפרכין מחד זה ק' כענין כלל
 זה איך נאמר מה להגד השוה על חד נד :

ונראה

עוד לפרש דיש חיישין יתכן על
 דברו רש"י ומ' רש"י בקידושי קטנה
 ואף בע"כ הכונה דלא דמי לבע"כ דאמה דהכא אף
 בע"כ וטעמא משום דמדעתה חטיבא וק' :

ובמה

שכתבו התוספות שהמכיר חטיב
 מדעת ולא חטיב בע"כ כי אם
 בקדושי יעוד כדוקא אין לדקדק דמולף חלינה
 באמה העכריה והשתא ליכא למיז' שנעשה יוכיח
 מאשה ושכחה כנענית וכמ' התוספות למעלה
 בד' ה' ספר כורתה משום דאי' לא למפרך מה להפך
 שכן הן מדעתן ולכך אין בהם חלינה מה שאין כן
 באמה שהיא בע"כ דהא איכא למימר עכד עכרי
 היבם ע"כ כד בע"כ יוכיח דלא אתי פהך קל וחומר
 כיון שאינו יונא' במיתת הארון :

הלכה דף ד

אמר

כך הונא חופה קונה וכו' לרב הונא
 יש לרקרק דתהא האמה נקנית ב'
 בחופה בהיקשה דאחרת ונראה דלא מקישי כהך
 היקשה חלא מאי דכתיב נכי אחר כהדיא אבל לא
 חותקט במאי דאתי בק' ודע דלא גמז
 למולף מק' דמקומות ולגומ' ומה גמר שאינו בכסף
 איתי בחופה וכו' דאיכא למימר פדיון הקדש יוכיח

מלתא

דכתיבה בהדיא קתני ה' א"ש
 ז' דסה מלתו דרכ הונא משום
 דמיתת היבם הו' מלתא דלא כתיבי כהדיא :
 ואפשר דלרב הונא הו' מלתא דכתיבי כהדיא :
 מ' דא' ונעריך הנעל למעט' וכמ' מנא דלא גילף ק' ו

ע"כ
 וכו' דע"כ

דף
 תת
 דף
 מה
 יתח
 היא
 ככה
 הא
 הנד
 מה
 דל
 בעי
 וכל
 זכא
 דה
 ה
 יוכל
 על
 כיון
 כיון
 ל
 ויניה
 דיוק
 השיה
 ובעי
 שכן
 גלמא
 היעמ
 ות כי
 כיה :
 כוונת
 שהיא
 שיהיו
 וה' ש'
 וספן
 וף על
 ה כנן
 כיה
 לא ח'
 דהיא
 חל ל'
 פירוש
 נקשה
 החד